

ΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΟΥΣ ΚΑΙ ΓΙΑ ΜΕΓΑΛΟΥΣ

ΤΗΣ Α. ZENNEBRAY

ΟΙ ΜΙΚΡΟΙ ΡΟΒΙΝΣΩΝΕΣ

(ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ). — 'Η Μηλιά, ή τολμηρή και μικρούλα κόρη του ψαρά Νικόλα Ντερρύ, καθώς περιπλανιόταν μια μέρα στη βραχώδη ακτή που άπλωνότανε μπρός στο φτωχικό σπιτάκι της, ανακάλυψε τυχαίως μια τρύπα που οδηγούσε στο έσωτερικό ενός μεγάλου κι' άπροσίτου βράχου. 'Η Μηλιά μπαίνει έτσι μέσα στον βράχο, τον επιθεωρεί και ξαναγυρίζει στο σπίτι της, αποφασισμένη να μην πηδ σε κανένα τίποτε για την ανακάλυψή της. 'Επειτα από λίγον καιρό ο πατέρας της πνίγηκε μια μέρα που είχε βγει στο ψάρεμα με τρικυμία και έπειτα από μερικούς μήνες πεθαίνει και ή μητέρα της. 'Η Μηλιά μαζί με τον αδελφό της τον Γιαννάκη μένουν έρημα στον κόσμο. 'Η Μηλιά τότε για να ξεφύγουν από τα χέρια μιας γρηάς μεγάρας που θέλει να πάρη κοντά της, παίρνει τον αδελφό της και καταφεύγουν στον βράχο.

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Και χαμογελούσε, καθώς το έλεγε αυτό, γιατί ήξερε ότι ή άπειλή αυτή φόβιζε περισσότερο από το κάθε τι τη Μηλιά.

Στην ηλικία του Γιαννάκη, ή παλῆς θλίψεις ξεχνιούνται. 'Επειτα ή καινούργια τους ζωή μέσα στο βράχο είχε σβύσει από τη μνήμη του τα περασμένα. 'Η σανίδα, το θλιβερό εκείνο λείψανο της θάρκας του πατέρα του, δεν του θύμιζε τίποτε. Ποτέ δεν τον είχαν πάρει αυτόν στη θάρκα, ενώ ή Μηλιά είχε περάσει εκεί τις γλυκύτερες στιγμές της, κοντά στον πατέρα της. 'Η νέα κόρη αγαπούσε βέβαια πολύ τη μητέρα της. Μά τον πατέρα της τον έλάτρευε κυριολεκτικῶς. Τὸν θαύμαζε και τον θεωρούσε ανώτερο από τους άλλους ανθρώπους όταν τον έβλεπε να κρατάη το τιμόνι και να διευθύνη τόσο καλά τη θάρκα και μέσα στην τρικυμία ακόμα.

'Επειτα ή Μηλιά έμοιαζε πολύ του πατέρα της. 'Ηταν ξανθή ὅπως κι' εκείνος με μεγάλα μαύρα μάτια. 'Ο Ντερρύ ήταν ένας από τους πιο ὡμορφους άντρες του τόπου όταν πνίγηκε, νέος ακόμα, πριν φτάση τα σαράντα.

Και ή δυστυχισμένη Μηλιά δεν μπορούσε να βγάλη από το μυαλό της τον άφωσιμένο εκείνο πατέρα. 'Ετσι ή σανίδα, επάνω στην ὁποία το ὄνομα Μηλιά ήταν χαραγμένο με μεγάλα γράμματα, της φάνηκε σαν μια παραγγελία του πεθαμένου πρὸς τα παιδιά του να μη τον ξεχάσουν ποτέ.

— Πάμε, Γιαννάκη! είπε σε λίγο ή Μηλιά. Σήμερα δεν θα παίξω μαζί σου. Θα σε περιμένω στη σκάλα... 'Ω! μου φαίνεται πὼς τα πόδια μου πάγωσαν από τη στιγμή που είδα αυτή τη σανίδα. 'Επειτα, τώρα θα μου φαινόταν πὼς παίζω μέσα σε νεκροταφείο!

— 'Ω, μη λές τέτοια λόγια, Μηλιά μου! φώναξε ο Γιαννάκης. Φοβάμαι πολύ τα νεκροταφεία. Κάθε φορά που περνοῦσα από το νεκροταφείο του χωριού μας έκλεινα τα μάτια μου. Είχα ακούσει να λένε πὼς βγαίνουν εκεί μέσα φαντάσματα και θρυκόλακες με άσπρα σάβανα, ψηλοί σαν το καμπαναριό! 'Αλήθεια, Μηλιά, οί πεθαμένοι βγαίνουν τη νύχτα από τους τάφους τους;

— Μην πιστεύεις τέτοια πράγματα, του απάντησε ή Μηλιά. 'Αν ήταν να βγαίνουν οί πεθαμένοι, ο πατέρας κι' ή μητέρα θα έρχόντουσαν να μᾶς πάρουν από δω για να μᾶς πᾶνε στη θεία Κατίνα στο Παρίσι.

— 'Εγὼ ὅμως φοβάμαι πολύ ἄμα ακούω να μιλάνε για νεκροταφεία... 'Ελα, πάμε ἄπάνω, Μηλιά, γιατί μου φαίνεται πὼς θα βγῇ κανένα φάντασμα μέσ' από το σωρό των ξύλων...

— Δόσε μου το χέρι σου και πάμε... θα σου διαβάσω κάτι ἀπ' την 'Αγία Γραφή. Αυτό εἶνε το καλύτερο που έχουμε να κάνουμε τώρα.

Σε λίγο ὅμως — ἔτσι εὐμετάβλητα εἶν' ὅλα τα παιδιά — ο Γιαννάκης ξέχασε τους φόβους του και εἶπε:

— 'Εκείνο το πράγμα που ἄγγιζες μέσα στην τρύπα όπου ήταν κρυμμένος ο γλάρος, πότε θα το βγάλουμε; Θάθελα πολύ να ιδῶ τί εἶνε...

— Θάρθη ή ὥρα του, μην εἶσαι ανυπόμονος! απάντησε ή Μηλιά. Στάσου ἥσυχος τώρα ν' ακούσης αυτά που (α) σου διαβάσω και ὕστερα θα σου διηγηθῶ μία ὡραία ιστορία.

'Η ιστορίες γοήτευαν πάντα το Γιαννάκη. Γι' αυτό μόλις ή Μηλιά τελείωσε το διά-

βαση της Ἀγίας Γραφῆς, της ὑπενθύμισε την ὑπόσχεσί της. Τότε ή Μηλιά του διηγήθηκε πὼς κάποτε ο πατέρας τους, όταν ήταν πολύ νέος ακόμα κι' ὑπηρετοῦσε σ' ένα πολεμικό, ἔσωσε με κίνδυνο της ζωῆς του, έναν ἄξιωματικό, το σηματοφόρο Κεντράκ, ο ὁποῖος εἶχε πέσει στη θάλασσα και λίγο ἔλειψε να πνιγῇ.

'Ο Γιαννάκης τὰ ἄκουσε με προσοχή ὅλ' αυτά, κι' ὕστερα ρώτησε:

— Και τί ἀπόγινε ὕστερα ο σηματοφόρος Κεντράκ;

— Δεν ξέρω, απάντησε ή Μηλιά. 'Ο πατέρας μας, που τον αγαπούσε πολύ, μου εἶπε πὼς εἶχε φύγει για ένα μακρινό, πολύ μακρινό μέρος...

— 'Αλήθεια; Κι' ἄμα φύγη κανείς σε μακρινό μέρος, δεν ξαναγυρίζει ποτέ πειά;

— Ξαναγυρίζει, ἄλλὰ ὄχι πάντα.

— Γι' αυτό κι' ἐγὼ, ἄμα μεγαλώσω, δεν θα φύγω ποτέ μακριά με το πλοῖο μου. 'Όλο ἐδῶ κοντά θα γυρίζω, γιατί δεν θέλω να σε χωριστῶ ποτέ... 'Υστερα λοιπόν; Τί εἶνε ὕστερα;

— Τίποτε ἄλλο. 'Αφοῦ τελείωσε την θητεία του, ο πατέρας γύρισε στο χωριό, παντρεύτηκε τη μητέρα και γεννηθήκαμε ἐμεῖς.

— Κ' ὕστερα δεν του συνέβη τίποτ' ἄλλο;

— 'Αχ! Ξέρεις πολύ καλά τί του συνέβη, ἀποκρίθηκε ή Μηλιά στενάζοντας.

— 'Α, μην ἀρχίσης πάλι τα κλάματα, Μηλιά, γιατί δεν μπορῶ... Φτάνει που μου εἶπες τόσα λυπητερά πράγματα σήμερα! Δός μου τουλάχιστον να φάω τίποτε καλό, για να ξεχάσω τις λύπες...

'Η Μηλιά χαμογέλασε χωρίς να θέλη και προσπάθησε να παρηγορήσῃ το μικρό μ' ένα γεῦμα του γούστου του.

* * *

Την ἄλλη μέρα, ο Γιαννάκης — ὅπως συνήθιζε κάθε πρωί — ρώτησε τη Μηλιά τί θα ἔκαναν εκείνη την ἡμέρα, και πρόσθεσε:

— Θέλω να ιδῶ τί εἶνε μέσα στην τρύπα του βράχου. Μὲ τί θα το τραβήξης αυτό το πράγμα ἔξω, ἀφοῦ δεν το φτάνει το χέρι σου.

— Πρέπει να φτιάξουμε ένα τσιγκέλι, ἀποκρίθηκε ή Μηλιά. Θα πάρω ένα κομμάτι από το στεφάνι του θαρελίου και θα δέσω τις δυὸ ἄκρες του σ' ένα ραβδί. 'Ετσι κάτι μπορεί να γίνῃ. Και ἀφοῦ ή Μηλιά ἔφτιαξε το αὐτοσχέδιο αὐτό ἐργαλεῖο, τὰ δυὸ παιδιά κατέβηκαν στην αὐλή.

'Η θάλασσα θάρχόταν κατά το μεσημέρι. 'Επρεπε λοιπόν ν' ἀρχίσουν τη δουλειά τους νωρίς, για να προφτάσουν να τελειώσουν. 'Ο γλάρος αὐτῇ τη φορά ἔτρεξε πρὸς προῦπάντησί τους και τους τσιμποῦσε τὰ πόδια για να του ρίξουν κάτι να φάῃ.

— Φαίνεται πὼς συχάθηκε τις γαρίδες, ο κύριος, εἶπε ο Γιαννάκης γελῶντας. Πάω ἄπάνω να του βρῶ κανένα κομμάτι ψάρι.

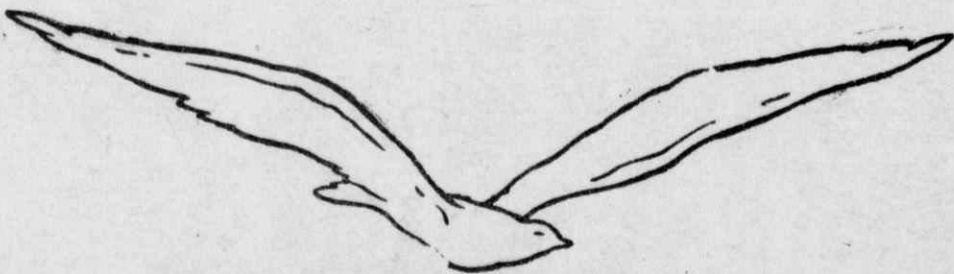
Και, καθώς ἀνέβαινε γρήγορα-γρήγορα τη σκάλα, φώναξε στην ἀδελφή του:

— Περιμένέ με! Μην ἀρχίσης πρὶν κατέβω!...

'Η Μηλιά δεν περίμενε πολύ, γιατί ἄμέσως ο Γιαννάκης ξαναγύρισε μ' ένα κεφάλι γλώσσας. 'Ο γλάρος, ο ὁποῖος μάντεψε πὼς ήταν γι' αὐτόν, ἀνοιξε τὰ φτερά του και πλησίασε.

— Νά, βλέπεις, Γιαννάκη; Δεν σου τὸ ἔλεγα; εἶπε ή Μηλιά. 'Η φτερούγα του πουλιού δεν ήταν σπασμένη, ἄλλὰ μονάχα πληγωμένη. Νά τώρα που μπορεί να πετάξῃ, θὰ μᾶς ἀφήσῃ ὑγεία.

— Φτάνει να μην τον σκοτώσουν σαν τον ἄλλο... Λές ἀλή-

θεια νά μ'ας ξεχάση, Μηλιά. "Η μήπως θ'άρχεται νά μ'ας θλέπη κι' αφοῦ θά θγῇ ἀπὸ τὸ θράχο;

—Ποιὸς ξέρει; Αὐτὸ θά τὸ ἰδοῦμε... Τώρα ὅμως μ'ας παίρνει τὸ κατόπιν γιὰ νά τοῦ πετάξουμε κανένα μεζέ...

Τὴν ἡμέρα ἐκείνη, τὰ παιδιὰ δὲν θῆκαν στὴν καλαμωτὴ τους παρὰ ἓνα μεγάλο ψάρι κι' ἓναν ἀστακό. Τὸ ψάρι θά τὸ ἔτρωγαν τὸ θράδου καὶ τὸν ἀστακό τὴν ἄλλη μέρα τὸ μεσημέρι.

—Πᾶμε τώρα στὴν τρύπα, εἶπε ὁ Γιαννάκης, γιὰ νά ἰδοῦμε ἐπὶ τέλους τί εἶν' ἐκεῖνο τὸ πρᾶγμα.

Ἀλλὰ μόλις ζύγωσαν, ὁ γλᾶρος ἔτρεξε καὶ χώθηκε μέσα στὴν τρύπα, ὅπως εἶχε κάνει καὶ τὴν ἄλλη φορά.

—Αὐτὸ δὲν μοῦ ἀρέσει! εἶπε ἡ Μηλιά. Φοβάμαι μήπως τὸν πληγώσω μὲ τὸ ξύλο.

—Βάλε το σιγά-σιγά, τῆς ἀπάντησε ὁ Γιαννάκης. Κι' ὁ γλᾶρος, μόλις τὸν ἀγγίξης, θά πεταχτῇ ἔξω.

Ἡ Μηλιά γονάτισε καὶ μὲ πολλές προφυλάξεις ἔχωσε τὸ ξύλο στὴν τρύπα τοῦ θράχου. Τὸ αὐτοσχέδιο τοιγκέλι τῆς γάντζωσε τὸ σκληρὸ ἐκεῖνο πρᾶγμα, τὸ κίνησε, τὸ σήκωσε λίγο, τὸ μετατόπισε, ἀλλὰ σὲ λίγο ξέφυγε κι' ἔπεσε μέσα σ' ἓνα θαθούλωμα, ἀπ' τὸ ὁποῖο ἦταν δύσκολο νά τὸ τραβήξῃ.

Τότε ὅμως συνέβη κάτι, τὸ ὁποῖο ἡ μικρὴ ψαροπούλα δὲν μπόρεσε νά ἐξηγήσῃ. Τὸ πρᾶγμα ἐκεῖ μέσα κουνήθηκε μόνο του καὶ θγῆκε ἀπὸ τὸ θαθούλωμα... Πῶς ἀρὰ γει... Ὅπωςδήποτε ἡ Μηλιά κατάρθωσε νά τὸ ἀρπάξῃ μὲ τὸ ἐργαλεῖο τῆς καὶ νά τὸ τραβήξῃ ἀρκετὰ πρὸς τὰ ἔξω.

Ἡ Μηλιά τότε κατάλαβε ὅτι ἂν ἔχωνε μέσα τὸ χέρι τῆς, θά ἔπιανε τὸ μυστηριώδες ἐκεῖνο πρᾶγμα, τὸ ὁποῖο εἶχε κινήσει τὴν περιέργειά τῶν παιδιῶν. Καὶ αὐτὸ ἔκανε.

—Ε, τὸ ἔπιασες; εἶπε ὁ Γιαννάκης, παρακολουθώντας μὲ πολὺ ἐνδιαφέρον τὶς κινήσεις τῆς ἀδελφῆς του.

—Ναί.

—Τί εἶνε;

—Δὲν καταλαβαίνω. Εἶνε ἓνα πρᾶγμα σκεπασμένο μὲ λάσπη. Ἀπὸ πάνω εἶνε μαλακό, μὰ πιὸ μέσα εἶνε σκληρό. Ἔχει καὶ κάτι μύτες ποὺ ἀγκυλώνουν τὰ δάχτυλα.

—Εἶνε ζωντανὸ πρᾶγμα;

—Ὁχι δα.

—Βγάλε το λοιπὸν ἔξω!

Τότε τὰ παιδιὰ πρὸς μεγάλη τους ἐκπληξι, εἶδαν τὸν γλᾶρο νά τραβᾷ μὲ τὸ ράμφος του ἡ μᾶλλον νά προσπαθῇ νά τραβήξῃ κάτι τὸ ὁποῖο πρέπει νά ἦταν πολὺ θαρὺ, γιατί, μολονότι ἀγωνιζόταν μὲ ὅλη του τὴ δύναμι, δὲν μπορούσε νά τὸ κατάρθωσῃ. Ἐπὶ τέλους ἡ Μηλιά ἔτρεξε νά τὸν βοηθήσῃ καὶ τὸ τραβήξῃ μὲ τὸ χέρι τῆς.

Ἦταν κάτι ποὺ ἔμοιαζε μὲ κουτί, οὔτε στρογγυλὸ, οὔτε τετράγωνο, κάτι τὸ ἀκατανόητο ποὺ τὸ σχῆμα του δὲν διακρινόταν καλὰ-καλὰ.

—Πόσον καιρὸ νά ἦταν ἐκεῖ μέσα! εἶπε ἡ Μηλιά.

—Γιὰ... γιὰ νά τὸ δῶ! εἶπε ὁ Γιαννάκης, θέλοντας νά τὸ πάρῃ ἀπὸ τὰ χέρια τῆς ἀδελφῆς του.

—Ὁχι, ἀφσέ το, εἶπε ἡ Μηλιά. Πᾶμε νά τὸ πλύνουμε πρῶτα... Δὲς τί ἔχει κολλήσει ἀπάνω του!... Χρόνια ὀλόκληρα θά ἦταν ἐκεῖ μέσα!...

Ἀμέσως τὰ δυὸ παιδιὰ βούτηξαν τὸ κουτί σ' ἓνα μικρὸ λάκκο, γεμᾶτο θάλασσα...

—Τί ἄμμος, τί λάσπη, τί πετραδάκια ποῦχουν κολλήσει ἀπάνω του! εἶπε ἡ Μηλιά. Πρέπει νά τὸ ἀφήσουμε ἐδῶ λίγη ὥρα, νά μαλακώσουν ὅλ' αὐτὰ τὰ πράγματα κ' ὕστερα νά τὰ ξύσουμε... Ἔλα τώρα νά παίξουμε!...

Τὰ παιδιὰ ἔτρεξαν λίγο στὴν αὐλὴ καὶ κατόπιν ξαναγύρισαν στὸ εὐρημά τους... Ἀρχισαν τότε νά τὸ καθαρίζουν καὶ σὲ λίγο εἶδαν νά προβάλλῃ ἡ ἐπιφάνεια τοῦ κουτιοῦ. Εἶχε χρῶμα κίτρινο, θαμπὸ ἀκόμα, ἀλλὰ ἦταν μὲ τόση τέχνη δουλεμένη καὶ σκαλισμένη, ὥστε τὰ δυὸ ἀδέλφια ἔβγαλαν ἓνα ξεφωνητὸ θαυμασμοῦ.

—ὦ δὲς! φώναξε ἡ Μηλιά. Τὰ σκαλισμάτά του μοιάζουν μὲ δαντέλλα! Τί ὡμορφο κουτί!... Νά εἶνε τάχα ἄδειο ἢ γεμᾶτο;...

Ἀμέσως ὅμως κατάλαβε πῶς δὲν ἦταν ἄδειο γιατί μόλις τὸ

κουνούσε, ἔκανε ἓναν κρότο σὰν νά εἶχε μέσα μικρὰ χαλίκια...

—Ἀνοιξε το, Μηλιά! εἶπε ὁ Γιαννάκης ἀνυπομονώντας.

—Δὲν μπορῶ νά τὸ ἀνοίξω χωρὶς κλειδί...

—Μὰ δὲν βλέπεις ποὺ ἡ κλειδωνιά του εἶνε χαλασμένη;... Μιὰ νά τῆς κάνῃς μὲ τὸ μαχαίρι σου, θά τὴν πετάξῃς.

Πραγματικά, ἀπὸ τὴν σκουριά καὶ τὴν πολυκαιρία ἡ κλειδωνιά δὲν ἀντεῖνε πειά. Ἡ Μηλιά ἔκανε ὅ,τι τῆς εἶπε ὁ ἀδελφός τῆς καὶ ἔπειτα ἀπὸ μιὰ στιγμή, τὸ κουτί ἀνοίξε... Τὴν ἴδια στιγμή, μιὰ ὀχτῖνα τοῦ ἡλίου, σχίζοντας τὰ σύννεφα, ἔπεσε ἐπάνω σ' αὐτό...

—ὦ! θαμπώθηκαν τὰ μάτια μου! φώναξε ὁ Γιαννάκης.

—Κι' ἐμένα τὸ ἴδιο! ἀποκρίθηκε ἡ Μηλιά... Τί λαμπρὲς σπῖθες εἶνε αὐτὲς ποὺ πετοῦν αὐτὰ τὰ πολύχρωμα πετράδια ποὺ ἔχει μέσα τὸ κουτί!... Κύτταξέ τα!... Πότε γίνονται γαλάζια! Πότε πράσινα! Πότε κόκκινα!...

Ἡ Μηλιά πῆρε ἀπὸ τὸ κουτί μιὰ χούφτα ἀπ' τὰ λαμπρὰ ἐκεῖνα πετράδια κι' ἔπειτα τ' ἀφῆσε νά πέσουν πάλι μέσα... Καθὼς ἔπεφταν, νόμιζε κανεὶς πῶς ἔβλεπε ἓνα μικρὸ πολύχρωμο καὶ πύρινο ρυάκι.

—ὦ! ὦ! ἔκανε ὁ Γιαννάκης μὲ θαυμασμό. Τί ὠραῖα χρώματα ποὺ ἔχουν! Κύτταξε!... Κύτταξε!... Νά καὶ κάτι ὀλόασπρα ποὺ μοιάζουν μὲ φουντούκια!... Νά τρώγονται τάχα;...

—Ὁχι, τοῦ ἀπάντησε ἡ Μηλιά. Αὐτὰ πρέπει νά εἶνε μαργαριτάρια. Εἶδα κάποτε τὴν Ἀννέτα ποὺ φοροῦσε τέτοια στὸν λαιμό τῆς... Τῆς τὰ ἀγόρασε ἡ μητέρα τῆς δυὸ δραχμὲς ἀπὸ κάποιο γυρολόγο ποὺ ἦρθε ἀπὸ τὴ χώρα... Αὐτὰ ἐδῶ ὅμως πρέπει νά στοιχίζουν τ' ὀλιγώτερο τέσσερες δραχμὲς... Τί θαρρεῖα ποὺ εἶνε! Πᾶμε τώρα ἀπάνω στὴ σπηλιὰ!... Τὸ θράδου θά παίξουμε μ' αὐτὰ τὰ πετράδια...

Θ' ἀνάψουμε κι' ἓνα κερί καὶ στὸ φῶς του θά φεγγοβολοῦν σὰν αὐτὰ ποὺ ἔχει τὸ στέμμα τῆς Παναγίας στὴν ἐκκλησία...

—Μὴ θιάζεσαι, τῆς ἀπάντησε ὁ Γιαννάκης. Στάσου πρῶτα νά παίξουμε λίγο ἐδῶ... Ἔλα, κλείσε τὰ μάτια σου νά κρυφτῶ...

—Μὰ δὲν ὑπάρχει μέρος νά κρυφτῇς...

—Ναί, ναί, ὑπάρχει... Κλείσε τὰ μάτια σου καὶ θά δῇς.

Ἡ Μηλιά εἶχε κλείσει τὰ μάτια τῆς μ' ὅλη τὴν εὐλικρίνεια, ναὶ δὲν ἤθελε νά γελάσῃ τὸν ἀδελφὸ τῆς... Ἔτσι δὲν ἔβλεπε τίποτε, ὅταν ἔξαφνα τὸν ἀκούσε νά φωνάζῃ μὲ τρόμο:

—Μηλιά!... Μηλιά!... Βοήθεια!...

Ἀνοιξε ἀμέσως τὰ μάτια τῆς κύτταξε γύρω τῆς μὲ ἀγωνία, μὰ δὲν εἶδε τίποτε... Ἡ φωνὴ ὅμως ἔξακολουθοῦσαν ν' ἀκούγονται πιὸ δυνατές...

Νά, ἀκουγόντουσαν ἀπὸ ἐκεῖ πίσω ἀπὸ τὴν καλαμωτὴ, κοντὰ σὲ μεγάλη ἐκείνη τρύπα ἀπὸ τὴν ὁποία ἔμπαινε ἡ θάλασσα...

Ἡ Μηλιά χωρὶς νά χάσῃ στιγμή, ὤρμησε πρὸς τὰ ἐκεῖ κ' εἶδε τὸν ἀδελφὸ τῆς, πεσμένο κάτω, μὲ τὰ πόδια κρεμασμένα στὸ κενό, ἐνῶ ἡ ἄμμος κατέρρεε ὀλόγουρά του ἀπειλώντας ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή νά τὸν παρασύρῃ μέσα στὴν τρύπα. Τοῦ κάκου ἄπλωνε τὰ χέρια του καὶ προσπαθοῦσε νά πιαστῇ ἀπὸ κανένα ξύλο τῆς καλαμωτῆς.

—Μηλιά! Θά βουλιάξω! φώναξε. Ἔλα γρήγορα!

Ἡ Μηλιά πιάστηκε ἀπὸ ἓνα ξύλο καὶ ξαπλώθηκε κι' αὐτὴ μὲ προσοχὴ ἀπάνω στὴν ἄμμο, γιατί φοβότανε ν' ἀφεθῇ ἐντελῶς, μήπως μὲ τὸ θάρος τοῦ σώματός τῆς ἐπέσπευδε τὴν καταστροφὴ.

Κατόπιν ἔπῃρε ἓνα ἄλλο ξύλο καὶ τὸ ἄπλωσε πρὸς τὸν ἀδελφὸ τῆς.

—Ἔλα! τοῦ εἶπε. Πιάσου τώρα καλὰ ἀπὸ τὸ ξύλο. Πρόσεξε νά μὴ σοῦ ξεφύγῃ καὶ προσπάθησε νά σηκωθῇς.

Τότε ὁ Γιαννάκης μὲ περισσότερο θάρρος ἀπ' ὅσο θά περίμενε κανεὶς ἀπὸ ἓνα παιδί τῆς ἡλικίας του, πιάστηκε καὶ μὲ τὰ δυὸ χέρια του ἀπὸ τὸ ξύλο.

—Τώρα μὴν κουνήθῃς! Πρὸ πάντων μὴν κουνήσῃς καθόλου τὰ πόδια σου! τοῦ φώναξε ἡ Μηλιά καὶ σιγά-σιγά ἀρχισε νά τραβᾷ τὸ ξύλο.

(Ἀκολουθεῖ)

Ἡ Μηλιά γονάτισε, ἔχωσε τὸ ξύλο στὴν τρύπα...